

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Martina Piovarsyho a JUDr. Pavla Farkaša na neverejnom zasadnutí konanom 26. januára 2016 v trestnej veci proti odsúdenému **P. G.**, pre pokračovací trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. b/, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, **o sťažnosti prokurátora** Krajskej prokuratúry v Trnave proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 16. apríla 2015, sp. zn. 2 T 16/2005, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť krajského prokurátora **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením senát Krajského súdu v Trnave rozhodol, okrem iného tak, že podľa § 432 ods. 1 Trestného poriadku upustil od výkonu peňažného trestu, ktorý bol odsúdenému P. G. uložený rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 15. apríla 2010, sp. zn. 2 T 16/2005.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že finančná situácia odsúdeného, tak ako bola zistená a preukázaná listinnými dôkazmi, ako i výpoveďou samotného odsúdeného, neumožňuje tomuto v súčasnej dobe zaplatiť uložený peňažný trest. Nebolo preukázané, že by odsúdený úmyselne zmaril výkon peňažného trestu, prekážky na jeho zaplatenie vznikli mimo vôle odsúdeného a nie sú tak splnené zákonné podmienky pre nariadenie náhradného trestu odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote písomnú sťažnosť prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava. V písomných dôvodoch sťažnosti uviedla, že s výrokom súdu prvého stupňa v bode II. napadnutého uznesenia, sa nestotožňuje. P. G. bol uložený peňažný trest v sume 7.000 eur rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 2 T 16/2005 z 15. apríla 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 07. júla 2010. Pre prípad úmyselného zmarenia výkonu

peňažného trestu mu krajský súd uvedeným rozsudkom uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov. V období od právoplatného uloženia peňažného trestu až do verejného zasadnutia, na ktorom krajský súd vyhlásil napadnuté uznesenie, P. G. nezaplatil ani len pomernú časť peňažného trestu. Vytýkala súdu prvého stupňa, že tento v súvislosti so zisťovaním majetkových pomerov odsúdeného uviedol, že svoj vlastnícky podiel na rodinnom dome previedol na svoju dcéru, nakoľko mal obavy, že o neho príde, v dôsledku odhalenia trestnej činnosti. Prokurátorka zastáva názor, že u odsúdeného P. G. po právoplatnom uložení peňažného trestu nedošlo k takým zmenám nezávislým od jeho vôle, ktoré by odôvodňovali postup v zmysle § 432 ods. 1 Tr. por. Vzhľadom k tomu, že odsúdený v snahe zmariť výkon peňažného trestu, úmyselne sa zbavil majetku, z ktorého mohol uloženú sankciu splniť, navrhla zrušiť výrok v bode II. uznesenia krajského súdu a nariadiť výkon náhradného trestu odňatia slobody.

K sťažnosti prokurátorky sa písomne vyjadril odsúdený, ktorý uviedol, že rodinný dom, v ktorom býva, zdedila jeho manželka po rodičoch a ona polovičný podiel previedla na dcéru a nie on. Takýto prevod urobiť nemohol, nakoľko nie je vlastníkom uvedenej nehnuteľnosti, má tam len trvalé bydlisko. Peňažný trest nie je schopný zaplatiť vzhľadom k tomu, že má 70 rokov, je invalidným dôchodcom a nie je schopný uvedenú čiastku zarobiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, na podklade riadne a včas podanej sťažnosti prokurátorky ako oprávnenej osoby, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľka podala sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a zistil, že senát Krajského súdu v Trnave rozhodol v predmetnej veci správne a v súlade so zákonom.

V prvom rade je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia stručne, ale jasne, odôvodnil, na základe akých záverov bol daný dôvod na vyslovenie výroku, ktorým upustil od výkonu peňažného trestu. Z celého obsahu spisového materiálu, najvyšší súd nezistil žiadne porušenie ustanovení Trestného poriadku, ktoré sa vzťahujú k rozhodovaniu súdu prvého stupňa a k dôvodom takto vysloveného právneho záveru.

Súd prvého stupňa postupoval v zmysle ustanovenia § 299 ods. 1 Trestného poriadku, keď rozhodoval striktnie na základe návrhu prokurátora a to na verejnom zasadnutí,

ako to vyžaduje citované zákonné ustanovenie ohľadne zhabania vecí a § 97 ods. 1 Tr. por. ohľadne vrátenia vecí. Tieto výroky (uvedené v bodoch I. a II. uznesenia), napadnuté neboli ani odsúdeným, ani prokuratúrou. Hoci sťažovateľka – prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava napáda výrok II. uznesenia Krajského súdu v Trnave, z obsahového a logického výkladu jej sťažnosti je bez pochybností zrejmé, že napáda výrok v bode III., ktorým súd upustil od výkonu peňažného trestu. Preto odvolací – najvyšší súd, aj v tomto ponímaní, k veci pristupoval.

Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, návrh na upustenie od výkonu peňažného trestu podal odsúdený P. G., ktorý dôvodil tým, že je 70 ročný invalidný dôchodca s nepriaznivým zdravotným stavom a výdavkami na lieky, bez akéhokoľvek hnutel'ného a nehnuteľného majetku, žijúceho z príjmu na hranici hmotnej núdze. Finančná situácia mu nedovoľuje zaplatiť uložený peňažný trest. Ako vyplýva zo zápisnice o verejnom zasadnutí zo 16. mája 2011 (č.l. 2073), odsúdený G. už v tom čase uviedol, že od doby, kedy bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok, sa výrazne jeho pomery nezmenili. Už v tom čase bol invalidný dôchodca a jeho dôchodok predstavoval životné minimum. Odkázaný bol na finančnú pomoc od svojich najbližších príbuzných, pretože len na lieky potreboval mesačne sumu 80 eur, nakoľko má cukrovku a lieči sa na srdcovocievne ochorenia.

Neuniklo pozornosti najvyššieho súdu a vyplýva to i z obsahu spisového materiálu, že **obžaloba** bola podaná na P. G. 29. decembra 2005 ako **na invalidného dôchodcu**. Na hlavnom pojednávaní Krajského súdu v Trnave 15. apríla 2010 (č.l. 2026) prítomná prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava vo svojej záverečnej reči navrhla uložiť menovanému, okrem iného, i trest peňažný vo výške 7.000 eur. Krajský súd v Trnave rozsudkom z tohto dňa, uložil P. G., okrem iného, i peňažný trest v sume 7.000 eur, konštatujúc v záhlaví rozsudku, že ide o invalidného dôchodcu.

Konštantná judikatúra k ustanoveniu § 432 ods. 1 Tr. por. ohľadne upustenia od výkonu peňažného trestu jednoznačne vykladá, že treba vychádzať z okolností existujúcich **v čase rozhodovania o upustení** od výkonu peňažného trestu. Ak bol peňažný trest uložený, hoci bolo zrejmé, že bude nevyhnutel'ný a táto okolnosť trvá aj v čase rozhodovania o upustení od výkonu tohto trestu, treba od výkonu peňažného trestu upustiť, lebo sú tu dôvody na rozhodnutie podľa § 432 ods. 1 Tr. por.

Súd podľa § 432 ods. 2 Tr. por. nariadi výkon náhradného trestu odňatia slobody alebo jeho pomernej časti, ak odsúdený nezaplatí uložený trest alebo jeho časť a najmä koná tak, že sa zbavuje majetku, z ktorého by mohol byť peňažný trest zaplatený, alebo na ktorý by mohol byť nariadený výkon rozhodnutia na úhradu tohto trestu, alebo taký majetok ukrýva alebo inak zašantročuje (alebo tak konajú iné osoby na podnet odsúdeného), alebo zámerne bez závažného dôvodu koná tak, aby takýto majetok nenadobudol (najmä nepracuje alebo mení zamestnanie) alebo sa chystá odísť z republiky či už natrvalo, alebo na dlhší čas tak, aby peňažný trest nemohol byť zaplatený napriek tomu, že odsúdený má prostriedky na jeho zaplatenie.

Je evidentné, že v prípade odsúdeného P. G. o takýto prípad nejde. Menovaný je invalidným dôchodcom s dôchodkom (podľa poslednej správy zo Sociálnej poisťovne ústredia Bratislava z 3. marca 2015) 298,70 eur mesačne, z ktorého sa vykonávajú mesačne zrážky v sume 0,52 eur. Pokiaľ by odsúdený v minulosti daroval, z viacerých pohľadov, svojej dcére podiel na nehnuteľnosti, jednalo by sa o prirodzene rodičovskú pomoc, ktorá logicky súvisí aj s jeho budúcnosťou a zabezpečením si starostlivosti o jeho osobu v rámci staroby (zriadenie vecného bremena a pod.). Rozhodne nemožno hovoriť o prípadoch, ktoré by v negatívnom vymedzení, spadali pod spomenutú judikatúru. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že veci, ktoré prvostupňový súd vrátil odsúdenému, sú staré, nehodnotné a nemôžu slúžiť na pokrytie výkonu peňažného trestu.

Pretože rozhodnutie súde prvého stupňa je zákonné a správne a najvyšší súd nezistil dôvod na jeho zmenu, rozhodol tak, že sťažnosť krajského prokurátora, ako nedôvodnú zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 26. januára 2016

JUDr. Gabriela Š i m o n o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Zuzana Vojtelová